

Lászlóffy Aladár

Ó, iskoláim, drága iskolák!

*Lehült a kő, ahogy lement a nyár,
a hervadás a tájra visszajár
és emlékezetből a szekerek
zörögnek még a konviktus megett;
jönnek a seregek a hegyen át...
Ó, iskoláim, drága iskolák!*

*Ahogy a táj ölén a patakok:
eredt, szaladt, találkozott a sok
tudásra éhes és tudást-hozó,
csizmáik alatt ropogott a hó
A rókaprémek és a kisgubák...
Ó, iskoláim, drága iskolák!*

*Megszólal itt meg ott a kisharang.
A madár fenn, a vándor itt alant.
A madár megy, a deák érkezik,
a fagy pirosra csípte két kezit,
mikor utazott hét határon át...
Ó, iskoláim, drága iskolák!*

*A kerítésből tört vándorbotot,
Hamubasült és honvágytól kopott
önérzet szúrta-vágta velejét,
mint penecilus lúdtoll elejét;
más ette meg a rengeteg libát...
Ó, iskoláim, drága iskolák!*

Sok karnyújtásnyira van a gyümölcs,
mit lélek-áron kínálgat a föld,
a pápaszem se hozza közelebb.
csak Wittenberg, csak Hága és Enyed.
A múltban megfűröszteti a mát...
Ó iskoláim, drága iskolák!

Magyar, román, német szó, mint örök
fellegvár, mikor támad a török.
Ógörög, héber, latin szövegek
a kuruc – labanc háborúk felett –
a lelket ébrentartó lármafák:
ó, iskoláim, drága iskolák!

Az anyanyelv, a mindig támadott
kenyérmező folyton termést adott;
ha felgyűjtják, ha beleszántanak,
eloltja égi könny, eső, patak
és testünk tölti mezsgyeoldalát...
Ó, iskoláim, drága iskolák!

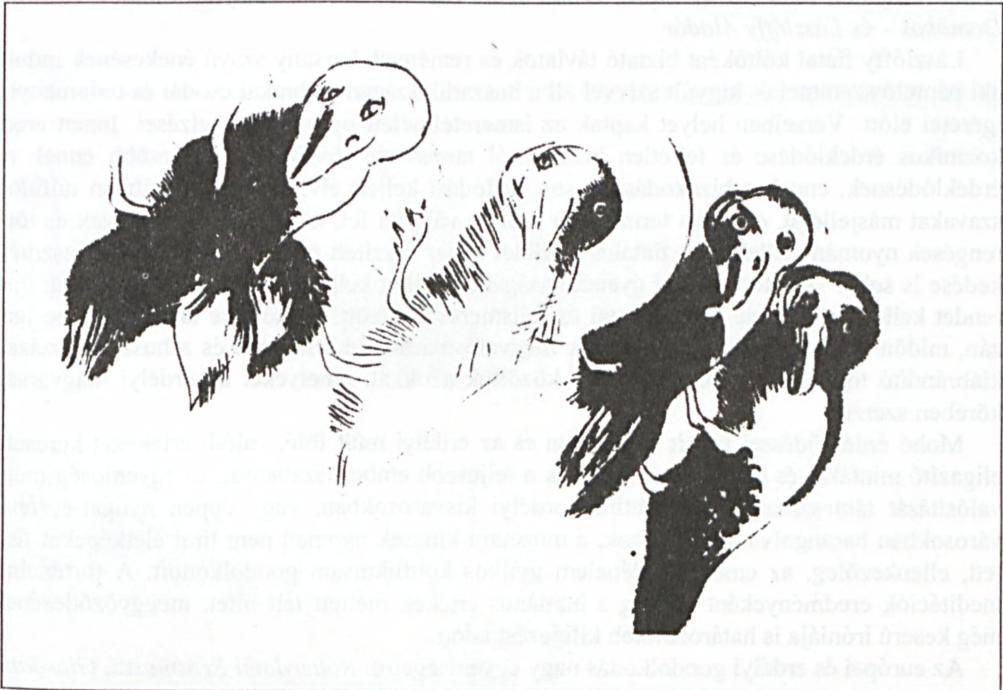
Megtanultunk itt életet, halált,
a hajnal gyertyafénye így tclált.
Bod Péterek kísértete lesi,
a sok Bolyai, Páriz, Kőrösi
árnyajakával utánunk kiált:
Ó, iskoláim, drága iskolák!

Paraszt magiszterek, jobbágy papok
és főurak kiáltják: itt vagyok!
tiétek volt a vér- és könnyözön,
tiétek hát a könyv, a könyv, a könyv –
forgassatok enciklopédiát...
Ó, iskoláim, drága iskolák!

Ahol a skóla most is rostokol,
nagy fák suhognak, régi nyárfasor –
a hit s a munka ültette oda,
hogy árnyékban legyen a tanoda –
a Báthorik, a Bethlenek sorát...
Ó, iskoláim, drága iskolák!

Faladások. Mint katonavonat,
hozza a hajnal az utasokat,
ingázik elsős, felsős, tanító,
kucsmáik alatt utazik a sző,
hogy más fejekbe utazzék tovább...
Ó, iskoláim, drága iskolák!

A nehezén megintcsak túl vagyunk,
nem érzi nyomás süvegét agyunk,
a szív szorong csak, hitetlenkedik:
vajon ma végre felragyoghat itt
a semmiből teremtett új világ? –
Ó, iskoláim, drága iskolák!

Földi Péter grafikája